

POSTANOWIENIE

Dnia 15 marca 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Ryszard Witkowski

w sprawie **K. R.** skazanego z art. 258 § 1 k.k. i innych oraz **D. D.** skazanego z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii i innych
po rozpoznaniu w dniu 15 marca 2023 r. w Izbie Karnej
na posiedzeniu bez udziału stron w trybie art. 532 § 3 k.p.k.
wniosku obrońcy skazanych **K.R.** i **D.D.**
w przedmiocie wstrzymania wykonania wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 23 maja 2022 r., sygn. II AKa 339/20,
zmieniającego wyrok Sądu Okręgowego Warszawa-Praga w Warszawie z dnia 17 lipca 2020 r., sygn. V K 268/17,
na podstawie art. 532 § 1 k.p.k. *a contrario*

p o s t a n o w i ł:

**nie uwzględnić wniosku i odmówić wstrzymania wykonania
wobec K. R. oraz D. D. zaskarżonego kasacją wyroku.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Okręgowego Warszawa-Praga w Warszawie z 17 lipca 2020 r., sygn. V K 268/17, oskarżeni m.in. K. R., D. D., zostali uznani za winnych:

- **K. R.** – tego, że w okresie od 7 listopada 2016 r. do 18 grudnia 2016 r. w W., działając w krótkich odstępach czasu i w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, wbrew przepisom ustawy oraz w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, uczyniwszy sobie z popełnienia przestępstw stałe źródło dochodu, wziął udział w obrocie oraz udzielił substancji psychotropowych i środków

odurzających, w sposób, o którym mowa w pkt VII ppkt 1-9 wyroku, tj. czynu z art. 56 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 59 ust. 1 tej ustawy w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i za czyn ten został skazany na karę 1 roku pozbawienia wolności i 30 stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 40 zł (pkt VII wyroku).

- **D. D.** – tego, że w okresie od 21 listopada 2016 r. do 23 grudnia 2016 r. w W., działając w krótkich odstępach czasu i w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, wbrew przepisom ustawy wziął udział w obrocie substancji psychotropowych i środków odurzających oraz posiadał takie środki, w sposób o którym mowa w pkt XI ppkt 1-2 wyroku, tj. czynu z art. 56 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 62 ust. 1 tej ustawy w zw. z art. 12 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i za czyn ten został skazany na karę 7 miesięcy pozbawienia wolności i 20 stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 40 zł. (pkt XI wyroku).

Ponadto Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie na podstawie art. 45 § 1 k.k. orzekł od K. R. przepadek na rzecz Skarbu Państwa korzyści majątkowej uzyskanej przez niego z przypisanego mu czynu, w łącznej kwocie 93 zł (pkt VIII wyroku) oraz na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet kary pozbawienia wolności zaliczono mu okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 25 kwietnia 2017 r. od godz. 9:35 do dnia 28 lutego 2018 r. do godz. 16:45 (pkt IX wyroku) Sąd I instancji w pkt X uniewinnił K. R. od popełnienia zarzucanego mu czynu, o którym mowa w pkt IV części wstępnej wyroku (pkt X wyroku).

Sąd I instancji na podstawie art. 63 § 1 k.k. zaliczył także D. D. na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 16 maja 2017 r. od godz. 6:05 do dnia 15 grudnia 2017 r. do godz. 13:30, uznając tym samym karę tę za wykonaną w całości (pkt XII wyroku). Sąd ten nadto uniewinnił D. D. od popełnienia zarzucanego mu czynu, o który mowa w pkt VI części wstępnej wyroku (pkt XIII wyroku).

Po rozpoznaniu apelacji wniesionych m.in. przez prokuratora oraz obrońcę wskazanych oskarżonych, Sąd Apelacyjny w Warszawie wyrokiem z 23 maja 2022

r., sygn. II AKa 339/20, zmienił wyrok sądu pierwszej instancji, wobec tych oskarżonych, w ten sposób, że:

- w ramach czynu przypisanego K. R. w pkt VII wyroku ustalił, iż środki odurzające i substancje psychotropowe będące przedmiotem obrotu były w znacznych ilościach i jako podstawę prawną skazania przyjmuje przepisy art. 56 ust. 3 ustawy z 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zb. z art. 59 ust 1 ustawy z 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., zaś jako podstawę wymiaru kar przepis art. 56 ust. 3 ustawy z 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 3 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k. oraz art. 33 § 1 i 3 k.k. i podwyższył K. R. wymierzoną karę pozbawienia wolności do 2 (dwóch) lat i jednego miesiąca oraz orzeka grzywnę 30 (trzydzieści) stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 40 (czterdziestu) zł (pkt 2.1 wyroku).

Ponadto, sąd II instancji utrzymał wyrok wobec K.R. w pozostałej części (pkt 2.2 wyroku), zaś na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności zaliczył K. R. okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 25 kwietnia 2017 r. od godz. 09:35 do dnia 28 lutego 2018 r. do godz. 16:45 (pkt 2.3 wyroku).

W ramach czynu przypisanego D. D. w pkt XI wyroku Sąd Apelacyjny w Warszawie ustalił natomiast, iż substancje psychotropowe będące przedmiotem obrotu były w znacznych ilościach, a posiadane przez oskarżonego marihuana i inny nieustalony narkotyk były w nieznacznych ilościach przeznaczone do własnego użytku, co w tym zakresie stanowiło wypadek mniejszej wagi i jako podstawę prawną skazania przyjmuje przepis art. 56 ust. 3 ustawy z 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zb. z art. 62 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., zaś jako podstawę wymiaru kar przyjął przepis art. 56 ust. 3 ustawy z 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 3 k.k. oraz art. 33 § 1 i 3 k.k. i podwyższył D. D. wymierzoną karę pozbawienia wolności do 2 (dwóch) lat oraz

orzekł grzywnę 20 (dwadzieścia) stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 40 (czterdziestu) zł (pkt. 3.1 wyroku).

Ponadto sąd ten utrzymał wyrok wobec D. D. w pozostałej części (pkt 3.2 wyroku), zaś na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności zaliczył D. D. okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 16 maja 2017 r. od godz.06:05 do dnia 15 grudnia 2017 r. do godz. 13:30 (pkt 3.3 wyroku).

Od tego rozstrzygnięcia kasacji wywiódł prokurator oraz obrońcy skazanych, w tym obrońca K. R. i D. D., który w wywiedzionej kasacji na ich korzyść zawarł wniosek o wstrzymanie wykonania zaskarżonego orzeczenia.

W odpowiedzi na tę kasację obrońcy, prokurator wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wniosek obrońcy okazał się bezzasadny.

Na mocy art. 532 § 1 k.p.k., w przypadku wniesienia kasacji, Sąd Najwyższy ma możliwość wstrzymać wykonanie zaskarżonego tym środkiem orzeczenia, jak i innego orzeczenia, którego wykonanie zależy od ewentualnego rozstrzygnięcia kasacji. Przywołana powyżej regulacja procesowa nie formułuje natomiast przesłanek, od których uzależnione jest wstrzymanie wykonalności zaskarżonego kasacją orzeczenia przez Sąd Najwyższy. Jednocześnie mając na uwadze wynikającą z art. 9 k.k.w. zasadę niezwłocznej wykonalności prawomocnych orzeczeń, stwierdzić należy, iż możliwość, o której mowa w art. 532 § 1 k.p.k., odnosi się do okoliczności o charakterze absolutnie wyjątkowym.

W zakresie możliwości wstrzymania wykonalności prawomocnego orzeczenia Sąd Najwyższy w niniejszym składzie podziela pogląd utrwalony w orzecznictwie, w którego świetle: „wstrzymanie wykonalności prawomocnego orzeczenia ze względu na swoją wyjątkowość powinno być uzasadnione

szczególnymi i jednoznacznymi w swej wymowie okolicznościami prowadzącymi do wniosku, że wykonanie kary przed rozpoznaniem kasacji spowodowałoby dla skazanego zbyt poważne i w zasadzie nieodwracalne następstwa” (postanowienie Sądu Najwyższego z 23 maja 2022 r. sygn. V KK 130/22; podobnie: postanowienie Sądu Najwyższego z 22 stycznia 2020 r., sygn. III KK 5/20; Sądu Najwyższego z 18 listopada 2003 r., sygn. IV KK 347/03). Następstwo tego rodzaju mogłoby mieć miejsce w sytuacji, gdy już pobieżna analiza kasacji, nakazuje przewidywać ewentualność jej przyszłego uwzględnienia. Sąd Najwyższy nadto zauważa, iż nadzwyczajny charakter kasacji i związane z nim skutki procesowe zastosowania instytucji przewidzianej w art. 532 § 1 k.p.k., prowadzą do wniosku, że wstrzymanie wykonania orzeczenia może nastąpić, kiedy ewentualność uwzględnienia kasacji jawi się jako wysoce prawdopodobna.

Analiza materiałów postępowania oraz uzasadnienia wniosku o wstrzymanie wykonania orzeczenia zawartego w kasacji obrońcy skazanych K. R. i D. D., nie przesądzając w tym miejscu w żadnej mierze końcowej oceny zasadności wniesionej kasacji – w ocenie Sądu Najwyższego w niniejszym składzie, nie prowadzi do stwierdzenia okoliczności, które uzasadniałyby wstrzymanie wykonania zaskarżonego orzeczenia.

Mając powyższe na uwadze, orzeczono jak w sentencji.

ał